

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Szerző: E. P.

„Nincs külön jövőnk,

027.42

Cím:

csak a nemzet jövőjéről érdemes beszélnünk

Forrás: J. P. Kovács

Egy könyvtáros az értelmiségi határozatról

(Hely)

1956. IX. 4.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely

Idő

Személy

Gordon Erzsébettel, a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár tudományos munkatársával, a szakszervezeti bizottság elnökével beszélgetünk: Milyen hatást kellett a könyvtárosok körében a Központi Vezetőség határozata értelmiségi politikánk néhány kérdéséről?

— Régen vártuk ezt a határozatot — és nemcsak vártuk. A Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár dolgozói — nemcsak az értelmiségiek — az elmúlt években kivették részüket a dogmatizmus, a szektaszellemléküzdésére irányuló erőfeszítésekből. Természetes tehát, hogy örülünk, amikor azt látjuk, hogy pártunk az értelmiségi politikában is csatát nyert a múltbeli hibákhoz való ragaszkodással szemben.

— Nem szabad azonban figyelmen kívül hagynunk, hogy szemben az 1947—48-as helyzettel, ma fenntartással fogadják határozatainkat és csak a tényekhez, a tettekhez igazítják a bizalmat, s ennek tapasztalati okai vannak.

„Mutatkozik-e már a határozat gyakorlati eredménye?”

— A légkör máris változott. Ennek egyik példája az a megbeszélés, amelyre a VIII. kerületi pártbizottság hívta össze a legfontosabb könyvtárak kommunista és pártokivüli dolgozóit. Kérdéseinkre — nem félünk a kényes kérdésektől — Mező Imre elvtárs, a budapesti pártbizottság tit-

kára válaszolt. Nyíltan, kerteles nélkül! Elénk, valóban szabad vita alakult ki s bár akadnak eltérő álláspontok, az új szellemet bizonyítja, hogy senki se vonta kétségbe a másik jóhiszeműségét.

Sok értelmiségit izgatott például, hogy a Petőfi-kör miért szüntette be működését. Azt az álhírt, hogy »betiltották«, Mező elvtárs megnyugtatóan megcáfolta. Közölte ugyanis, hogy a nyári »uborkaszegzon« után most a Petőfi-kör tovább folytatja a vitákat, az új helyzetnek megfelelően, és ehhez sok sikert kívánt. Így mindenki megnyugodott: az értelmiséget nem fosztják meg ettől a vitafórumtól sem.

Sok pártokivüli értelmiségi e megbeszélés alkalmából lépett át először a kerületi pártbizottság küszöbét — pedig sokan közülük tíz éve dolgoznak a kerület nagy könyvtáraiban. Ezt is jelképes eseménynek érezzük.

Van-e valami más észrevétele a határozatról?

— Van. Nehogy ez a helyes határozat valakiben azt az érzést keltse, hogy az értelmiséget elsősorban a sajátos értelmiségi problémák izgatják és hogy az értelmiség »kiverekedett« valamit a maga számára. A magyar értelmiséget — tapasztalatunk szerint — nem a »réteg« sorsa izgatja elsősorban, hanem az országa. Úgy értem, nincs külön jövőnk,

csak a nemzet jövőjéről érdemes beszélnünk és gondoskodnunk. Egy apró példával szeretném ezt illusztrálni, valóban apróság az egész kérdéshez képest:

— Az említett értekezleten szóba került a könyvtárosok — a tudományos státuszban levők — fizetésrendezése. Egy könyvtáros kijelentette: mi addig nem akarunk fizetésrendezést, amíg a raktárosok és takarítószemélyzet fizetését nem tudjuk felemelni. Ezt a véleményét nagy taps fogadta, mindenki egyetért vele.

Milyen a viszony a Fővárosi Könyvtárban a régi és új értelmiség között?

— Van olyan könyvtárosunk, aki évtizedek óta dolgozik itt, van, aki asztalosból lett tudományos munkás a felszabadulás után, van, aki még Szabó Ervin mellett kezdte a »szakmát« és van, aki egy éve jött hozzánk, mint rehabilitált kommunista. Sokszínű kollektíva ez, de túlzás nélkül mondhatom, hogy ezekben az években összeforrtunk. A dogmatizmus és a személyi kultusz ellen folyó harcban, mint egyetemes értelmiségi kollektívára támaszkodhat ránk is a párt.

Milyen feladatot tart legfontosabbnak a Szakszervezeti Bizottság számára.

— Szabadulást minden sablontól. Mert akad még szemmatikus felfogás, amely nem veszi figyelembe, hogy egy ilyen munkahelyen más a szakszervezet feladata, mint például egy üzemben. Nálunk több olyan javaslat hangzott el, amely a tudományos munka színvonalának emelését célozza. Azt szeretnénk, ha a Fővárosi Könyvtár a szocialista eszmék egyik propaganda-központja lenne, mint Szabó Ervin idejében. A szakszervezeti bizottságnak segítenie kell ezt a törekvést. Nálunk ez az igazi újjátmozgalom, nem pedig az, amit gyakran várnak tőlünk.

— Éveken keresztül valamiféle dogma volt, hogy optimistának kell lenniük. A dogma a múlté — de most valóban optimista vagyok.

E. P.